

кедонци, и всичките слонове, прѣзъ Арахозия и Дрангияна за Кармания, и основалъ при Патала крѣпостъ и пристанище за военни кораби, а на югъ отъ Патала, въ самото устие на Индъ — градъ, нарѣченъ *Калленъ* (*дървено градъ*, защото билъ направенъ отъ дърво). Отъ тукъ Александръ испратилъ Неарха съ флотата, по море, по край брѣга, къмъ устиата на Тигръ и Ефратъ, а самъ съ главнитѣ сили на войската трѣгналъ по брѣга на морето на западъ прѣзъ Гедрозия (днесъ южната частъ на Белуджистанъ и въ нея най южната областъ Мекранъ). Тъзи страна образувала цѣла песачлива пустиня, на югъ ограничена съ Еритрейското море, а отъ сѣверъ заградена, като съ стѣна, отъ непристъпни скали. Покрита съ джлбоки, дрѣбни пясъци, лишена отъ вода, тъй като рѣкитѣ и вадитѣ се пълняли съ вода само когато валили дъждове, тя била обитаема само на сѣверъ, близо до планинитѣ, отъ гедрозиянитѣ, и покрай морския брѣгъ — отъ бѣдни риболовци, които гърцитѣ наричали *игтиофаги* (рибоѣдци). За Александра не било неизвѣстно, какви трудове и лишения му прѣдстояло да принесе въ похода прѣзъ Гедрозия. Той знаелъ, че никога и нито една войска не се е връщала отъ нея, че, спорѣдъ прѣданията, Семирамида се върнала отъ тамъ само съ 20, а Киръ съ 8 души. Но това само го распалило още по вече: той поискалъ да направи туй, което не могли да направятъ нито Семирамида, нито Киръ. За похода прѣзъ Гедрозия го подбуждала, впрочемъ, тъй също и необходимостта да придружава по край брѣга на морето и да снабдява по възможностъ съ храна и вода флотата си, която първа щела да извърши плавание въ Еритрейското море и да разглѣда персийския заливъ и устиата на Тигръ и Ефратъ. Съжпо му

струвалъ обаче похода прѣзъ Гедрозия. По голѣмата частъ отъ войската и почти всичките товарни животни загинали отъ горѣщина, жажда и изнурявание, посрѣдъ пестъчливитѣ пустини, подъ ужасната горѣщина на слънцето. Войницитѣ скришно убивали конетѣ и катъритѣ, за да се хранятъ съ мѣсото имъ, а съ това, като се намалявали прѣвозчнитѣ сръдства, по неволя трѣбвало да се оставатъ много болни и слаби. Голѣмо число отъ изостаналитѣ загинали, като се заблудили въ пустинитѣ. Често вѣляли такива проливни дъждове, щото становетѣ на войската бивали съвсѣмъ потопявани въ вода. Не веднъжъ войската изгубвала пжтя въ пустинитѣ и съ голѣмъ трудъ отново намирала истинската посока. И посрѣдъ тѣзи бѣдствия, Александръ, самъ изнуренъ и слабъ, вървялъ обикновено пѣшъ на чело на войската, като давалъ личенъ примѣръ на мъжество, твърдостъ и търпѣние.

Най послѣ, слѣдъ 70 или 80 дневенъ походъ отъ устиата на Индъ прѣзъ Гедрозия, Александръ пристигналъ въ Пура, главенъ градъ на гедрозитѣ (днесъ също Пура, въ сѣверозападната областъ на Белуджистанъ, Кохистанъ), и тукъ далъ почивка на изнурената си войска.

По казванието на древнитѣ историци, всичките бѣдствия, прѣнесени отъ Александровата войска въ Азия, взети заедно, далечъ неможали да се сравнятъ съ понесенитѣ отъ нея само въ похода прѣзъ Гедрозия, и Александръ извелъ едва едната ѣ четвъртъ отъ този походъ. Спорѣдъ думитѣ на Плутарха, той загубилъ само въ този походъ около 100.000 души, но това е много прѣувеличено: понеже, по думитѣ на самия Плутархъ, Александръ, при излизанieto изъ Индия, отъ устиата на Индъ, ималъ всичко около 125.000 души пѣхота и около 15.000 души конница. Частъ отъ тѣхъ